

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 5 juli 2012 *

”Civilrättsligt samarbete — Insolvensförfaranden — Förordning (EG) nr 1346/2000 — Artikel 5.1 — Tillämpning i tiden — Talan om fastställelse av sakrätt som väckts i en stat som inte är medlem i Europeiska unionen — Insolvensförfarande som inletts mot gäldenären i en annan medlemsstat — Den första statens anslutning till Europeiska unionen — Tillämplighet”

I mål C-527/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Legfelsőbb Bíróság (Ungern) genom beslut av den 26 oktober 2010, som inkom till domstolen den 15 november 2010, i målet

ERSTE Bank Hungary Nyrt

mot

Magyar Állam,

BCL Trading GmbH,

ERSTE Befektetési Zrt,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna M. Ilešič, E. Levits, J.-J. Kasel och M. Berger,

generaladvokat: J. Mazák,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 27 oktober 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- ERSTE Bank Hungary Nyrt, genom T. Éless och L. Molnár, ügyvédek,
- Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda, genom D. Bojkó, ügyvéd,
- Komerční Banka as, genom P. Lakatos, I. Sólyom, A. Ungár, P. Köves och B. Fazakas, ügyvédek,

* Rättegångsspråk: ungerska.

— Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, K. Szijjártó och K. Veres, samtliga i egenskap av ombud,
— Spaniens regering, genom S. Centeno Huerta, i egenskap av ombud,
— Europeiska kommissionen, genom A. Sipos och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,
och efter att den 26 januari 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 5.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, s. 1) (nedan kallad förordningen).
- 2 Begäran har framställts i ett insolvensförfarande mot BCL Trading GmbH (nedan kallat BCL Trading) som är ett bolag bildat enligt österrikisk rätt.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

- 3 Artikel 2 i akten om villkoren för Republiken Tjeckien, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen (EUT L 236, 2003, s. 33) (nedan kallad anslutningsakten) innehåller följande formulering:

”Från och med dagen för anslutningen skall bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna och Europeiska centralbanken före anslutningen vara bindande för de nya medlemsstaterna och skall tillämpas i dessa på de villkor som anges i de fördragen och i denna anslutningsakt.”

- 4 Skälen 6, 11 och 23–25 i förordningen har följande lydelse:

”(6) Enligt proportionalitetsprincipen bör förordningen begränsas till bestämmelser som reglerar behörigheten att inleda insolvensförfaranden samt att anta beslut som fattas omedelbart på grundval av insolvensförfaranden och står i nära samband med dessa. Dessutom bör förordningen innehålla bestämmelser om erkännande av dessa beslut och om tillämplig lag, vilka även tillgodoser den nämnda principens krav.

...

- (11) Förordningen utgår från det förhållandet att ett enda allmängiltigt insolvensförfarande inom hela gemenskapen knappast kan genomföras eftersom det finns så stora skillnader i materiell rätt mellan de olika medlemsstaterna. Mot bakgrund av detta skulle det ofta leda till svårigheter om rättsordningen i den stat där förfarandet inleds tillämpades undantagslöst. Detta gäller till exempel för den mycket skiftande utformningen av olika säkerhetsintressen som finns inom gemenskapen. ... Förordningen försöker ta hänsyn till detta på två olika sätt. Det bör å ena sidan anges särskilda bestämmelser om tillämplig lag för vissa typer av rättsliga relationer (t.ex.

sakrätter och anställningsavtal). Det föreskrivs å andra sidan att det förutom ett huvudinsolvensförfarande med allmän räckvidd även skall finnas nationella förfaranden som bara omfattar tillgångar i den stat där förfarandet inleds.

...

- (23) I förordningen bör anges, för de områden som den omfattar, enhetliga lagvalsregler som inom sitt tillämpningsområde, ersätter nationella internationellt privaträttsliga regler. Om inte annat anges bör rättsordningen i den medlemsstat där förfarandet inleds vara tillämplig (*lex concursus*). Denna lagvalsregel om lagkonflikter bör gälla både för huvudförfarandet och lokala förfaranden. *Lex concursus* bestämmer samtliga verkningar av insolvensförfarandet; såväl processuella som materiella, för berörda personer och rättsliga förhållanden. *Lex concursus* anger alla förutsättningar för att inleda, genomföra och slutföra ett insolvensförfarande.
- (24) Det automatiska erkännandet av ett insolvensförfarande i den stat där förfarandet inleds kan hämma tillämpningen av de regler enligt vilka transaktioner genomförs i andra medlemsstater. För att skydda berättigade förväntningar och säkerheten vid transaktioner i andra medlemsstater än den medlemsstat där förfaranden inleds bör det anges ett antal undantag från den allmänna regeln.
- (25) Det finns ett särskilt behov av en särreglering när det gäller sakrättsliga frågor eftersom dessa är mycket viktiga för kreditväsendet. Grunderna, giltigheten och omfattningen av dessa sakrätter bör därför i allmänhet regleras enligt *lex situs* rättsordning och bör inte beröras av att ett insolvensförfarande inleds. En sakrättsligt skyddad rättsinnehavare bör därför kunna bibehålla sin rätt att separera egendom som omfattas av skyddet. Om tillgångarna är sakrättsligt skyddade enligt *lex situs* i en medlemsstat men huvudförfarandet genomförs i en annan medlemsstat, kan förvaltaren i huvudförfarandet begära att ett sekundärförfarande inleds vid den domstol som är behörig om en sakrätt görs gällande och om gäldenären har ett driftställe där. Om något sekundärförfarande inte inleds, måste överskottet vid försäljning av den tillgång som omfattas av sakrätt tillföras förvaltaren i huvudförfarandet.”

5 Artikel 3, som handlar om internationell behörighet, lyder enligt följande:

”1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.

2. När platsen där en gäldenärs huvudsakliga intressen finns befinner sig inom en medlemsstats territorium, har domstolarna i en annan medlemsstat behörighet att inleda ett insolvensförfarande endast om gäldenären har ett driftställe i den senare medlemsstaten. Verkningarna av detta förfarande får enbart omfatta gäldenären tillhörig egendom som finns inom denna medlemsstats territorium.

3. När ett insolvensförfarande enligt punkt 1 har inletts, skall ett förfarande enligt punkt 2 som inleds därefter vara ett sekundärförfarande. Detta senare förfarande måste vara ett likvidationsförfarande.

...”

6 Artikel 4 om tillämplig lag har följande lydelse:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning skall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, nedan kallad inledningsstaten, vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

2. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Denna lag skall under alla förhållanden bestämma

...

b) vilka tillgångar som ingår i boet och hur de tillgångar skall behandlas vilken förvärvats av gäldenären efter det att insolvensförfarandet har inletts,

...

f) insolvensförfarandets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för pågående rättegångar,

g) de fordringar som skall anmälas i förfarandet och hur de fordringar skall behandlas, som uppkommit efter det att insolvensförfarandet har inletts,

h) hur fordringar skall anmälas, styrkas och godtas,

i) hur influtna medel skall fördelas, företrädesordningen och vilka rättigheter de borgenärer har, vilka efter det att insolvensförfarandet har inletts delvis tillgodosetts till följd av sakrättsligt skydd eller genom kvittning,

...”

7 Artikel 5.1 avser tredjemansskydd och innehåller följande bestämmelse:

”1. Borgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd beträffande materiell eller immateriell, fast eller lös egendom – både särskilda tillgångar och en samling obestämda tillgångar som en helhet och som ändras vid olika tidpunkter – som tillhör gäldenären och som vid den tidpunkt när ett insolvensförfarande inleds finns i en annan medlemsstat, skall inte påverkas av att ett insolvensförfarande inleds i en annan medlemsstat.”

8 När det gäller erkännande av ett insolvensförfarande föreskrivs följande i artikel 16 i förordningen:

”1. Beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat, som har behörighet enligt artikel 3, skall från den tidpunkt det har verkan i inledningsstaten erkännas i alla andra medlemsstater.

Detta skall också gälla i de fall ett insolvensförfarande med hänsyn till gäldenärens rättsliga status inte kan inledas mot honom i de andra medlemsstaterna.

2. Erkännande av ett förfarande enligt artikel 3.1 hindrar inte att ett förfarande enligt artikel 3.2 inleds av en domstol i en annan medlemsstat. Detta senare förfarande är i så fall ett sekundärt insolvensförfarande i den mening som avses i kapitel III.”

9 Artikel 17.1 i förordningen handlar om vilka verkningar ett erkännande av ett insolvensförfarande får. Denna bestämmelse lyder på följande sätt:

”Ett beslut varigenom ett förfarande enligt artikel 3.1 inleds, skall utan ytterligare formaliteter ha samma verkningar i alla andra medlemsstater som det har i inledningsstaten, om inte annat föreskrivs i denna förordning och så länge inte något förfarande enligt artikel 3.2 har inletts i dessa andra medlemsstater.”

10 Artikel 43 styr förordningens tillämpning i tiden. Där föreskrivs följande:

”Bestämmelserna i denna förordning gäller enbart för insolvensförfaranden som har inletts efter det att förordningen har trätt i kraft. Rättshandlingar som gäldenären har företagit före denna tidpunkt skall regleras av den lag som var tillämplig på rättshandlingen när den företogs.”

11 Slutligen föreskrivs följande i artikel 47 i förordningen:

”Denna förordning träder i kraft den 31 maj 2002.”

Ungersk rätt

12 Reglerna om ställande av säkerhet, i den lydelse som var tillämplig i det nationella målet, återfinns i artiklarna 270 och 271 i 1959 års lag nr IV om införande av civillagen (Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény).

13 I artikel 270 i lagen föreskrivs följande:

”1. När en säkerhet ställs för en skuld kan borgenären se till att få betalt för sin fordran direkt genom det nedsatta beloppet vid bristande fullgörelse av avtal.

2. Säkerhet kan ställas genom nedsättning av pengar eller värdepapper, eller via sparbanksbok. Om säkerheten består av annan egendom tillämpas reglerna om pant.

3. Ställandet av säkerhet för en fordran som inte kan utkrävas i domstol är ogiltigt. Denna bestämmelse är inte tillämplig när säkerhet ställts för en fordran som har preskriberats.

4. Preskriptionen av en fordran inskränker inte borgenärens rätt att ta ut sin fordran ur den säkerhet som ställts för fordran.”

14 I artikel 271 i lagen anges följande:

”1. En säkerhet kan inte användas för andra ändamål än för att ta betalt för en fordran. Ett avtalsvillkor om att göra avsteg från den regeln är ogiltigt.

2. Säkerhet ska återlämnas om det avtal som utgör grunden för den har upphört att gälla eller om fristen för garanti har löpt ut och det saknas rättslig grund för att ta ut fordran ur säkerheten.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

15 Målet uppstod till följd av en tvist mellan ERSTE Bank Hungary Nyrt (nedan kallad ERSTE Bank), å ena sidan, och Magyar Állam (ungerska staten), BCL Trading och ERSTE Befektetési Zrt, å andra sidan.

16 Den 8 maj 1998 öppnade Postabank és Takarékpénztár rt (nedan kallad Postabank) en oåterkallelig remburs om framtida betalning till förmån för BCL Trading.

17 BCL Trading överlät därefter rembursen till olika banker. Därefter vägrade Postabank att erlagga betalning enligt rembursen till bankerna, vilka väckte talan mot Postabank och yrkade att fordran skulle betalas.

- 18 Den 9 juli 2003 lämnade BCL Trading som säkerhet aktier i Postabank som bolaget ägde för det fall Postabank skulle vara tvungen att utbetala ett visst belopp på grundval av rembursen. Aktierna ställdes således som säkerhet.
- 19 Den 5 december 2003 inleddes ett insolvensförfarande mot BCL Trading som har sitt säte i Wien (Österrike). Förfarandet kungjordes den 4 februari 2004.
- 20 Legfelsöbb Bírószág förelade den 6 december 2005 ungerska staten att lösa in aktierna i Postabank, som innehades av BCL Trading och utgjorde säkerheten. Skälet var att ungerska staten utövade ett bestämmande inflytande över Postabank, vilket enligt ungersk rätt medförde en skyldighet för ungerska staten att lösa in de aktier i Postabank som utbjöds till försäljning av mindre aktieägare. Ungerska staten efterkom domen genom att lösa in aktierna till ett pris som hade fastställts av Legfelsöbb Bírószág och genom att därefter nedsätta det penningbelopp som den erhållit vid försäljningen av aktierna.
- 21 ERSTE Bank, som hade trätt i stället för Postabank och vars säte fanns i Budapest (Ungern), väckte den 27 januari 2006 talan mot ungerska staten, BCL Trading och ERSTE Befektetési Zrt vid Fővárosi Bírószág (domstol i Budapest) och yrkade att det skulle fastställas att det nedsatta beloppet utgjorde en säkerhet.
- 22 I väntan på ett avgörande i det målet ansökte ERSTE Bank också den 8 januari 2007 om att ett andra insolvensförfarande (ett sekundärförfarande) skulle inledas i Ungern mot BCL Trading och anförde att bolaget hade ett driftsställe i Ungern och redan var föremål för ett sådant förfarande i Österrike. Legfelsöbb Bírószág konstaterade att förordningen var tillämplig men biföll inte ansökan på grund av att ERSTE Bank inte kunde visa att gäldenären hade ett driftsställe i Ungern, vilket krävs enligt artikel 3.2 i förordningen.
- 23 Fővárosi Bírószág konstaterade den 7 januari 2009 att eftersom det redan pågick ett insolvensförfarande mot BCL Trading i Österrike, var det österrikisk konkursrätt som var tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar. Men då det enligt österrikisk konkursrätt inte var möjligt att inleda ett förfarande mot en ekonomisk aktör i likvidation vad beträffar tillgångarna i konkursboet, kunde inget förfarande inledas mot BCL Trading (som trätt i likvidation). Fővárosi Bírószág avskrev således ärendet.
- 24 Efter att ERSTE Bank överklagat beslutet meddelade Fővárosi Ítéltábla (överinstans i Budapest) dom i målet den 4 februari 2010. Domstolen fastställde beslutet från underinstansen med stöd av artikel 4.1 i förordningen, och erinrade om att det är österrikisk lag som ska tillämpas för att avgöra huruvida ERSTE Bank i det förevarande målet kan göra gällande en rätt att utverka en fastställelse av en säkerhetsrätt.
- 25 ERSTE Bank överklagade beslutet till kassationsdomstolen Legfelsöbb Bírószág och yrkade i första hand att avskrivningsbeslutet skulle undanröjas och att målet skulle återförvisas till underinstansen för ny prövning av ansökan om inledande av ett andra insolvensförfarande (sekundärförfarande) mot BCL Trading. ERSTE Bank gjorde också gällande att förordningen inte är tillämplig i det förevarande målet, eftersom beslutet om att inleda ett insolvensförfarande mot BCL Trading i Österrike hade antagits före Republikens Ungerns anslutning till Europeiska unionen, vilket innebär att det, i enlighet med förordningen, inte är möjligt att anse att BCL Trading trätt i likvidation i Ungern.

- 26 Legfelsőbb Bíróság, som ansåg att tvisten är beroende av en tolkning av bestämmelserna i förordningen, beslutade att vilandeförklara förfarandet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska artikel 5.1 i [förordningen] tillämpas i ett civilrättsligt domstolsförfarande beträffande en sakrätt (i det förevarande fallet en säkerhet (óvadék)) om den stat där den egendom som utgör säkerheten (värdepapper eller motsvarande penningbelopp) befann sig i ännu inte var medlem i Europeiska unionen när det pågående insolvensförfarandet inleddes i en annan medlemsstat men däremot när talan väcktes?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 27 Legfelsőbb Bíróság har ställt frågan till domstolen för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 i förordningen ska tolkas så, att den är tillämplig i ett civilrättsligt domstolsförfarande beträffande en sakrätt (i det förevarande fallet en säkerhet (óvadék)) om den egendom som utgör säkerheten, såsom ett nedsatt penningbelopp, befann sig i en stat som ännu inte var medlem i unionen när insolvensförfarandet inleddes i en medlemsstat, men som hade blivit det när den talan som gav upphov till det ovannämnda domstolsförfarandet väcktes.
- 28 Domstolen ska innan den övergår till att besvara själva frågan först undanröja det tvivel som vissa parter i förevarande mål har gett uttryck för vad gäller möjligheten att förordningen som sådan är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) under sådana omständigheter som de som föreligger i målet vid den nationella domstolen.
- 29 Inledningsvis ska det erinras om att förordningen, enligt artikel 1, ska tillämpas på kollektiva insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådgigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses.
- 30 Det framgår av artikel 43, som reglerar förordningens tillämpning i tiden, att förordningen enbart gäller för insolvensförfaranden som har inletts efter förordningens ikraftträdande, vilket i artikel 47 fastställs till den 31 maj 2002.
- 31 Det framgår av beslutet om hänskjutande att insolvensförfarandet inleddes mot BCL Trading i Österrike den 5 december 2003.
- 32 Således föreligger det inget tvivel om att förfarandet har inletts i en medlemsstat efter den 31 maj 2002 och att förordningen således är tillämplig.
- 33 Det ska också påpekas att det följer av artikel 16.1, jämförd med artikel 17.1 i förordningen, att ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande i en medlemsstat erkänns i alla andra medlemsstater från den tidpunkt som det har verkan i inledningsstaten och att det utan ytterligare formaliteter har samma verkningar i alla andra medlemsstater som det har enligt lagen i inledningsstaten (dom av den 21 januari 2010 i mål C-444/07, MG Probud Gdynia, REU 2010, s. I-417, punkt 26).
- 34 Såsom framgår av skäl 22 i förordningen vilar regeln om företräde i artikel 16.1 på principen om ömsesidigt förtroende. Det är nämligen denna princip om ömsesidigt förtroende som gjort det möjligt att inrätta ett tvingande regelverk om behörighet, som alla domstolar som omfattas av förordningens tillämpningsområde är skyldiga att iaktta. Det är även principen om ömsesidigt förtroende som möjliggör för medlemsstaterna att avstå från sina interna bestämmelser om erkännande och exekvatur av utländska domar till förmån för ett förenklat förfarande för erkännande och verkställighet av beslut som fattats inom ramen för insolvensförfaranden (dom av den 2 maj 2006 i mål C-341/04, Eurofood IFSC, REG 2006, s. I-3813, punkterna 39 och 40, och domen i det ovannämnda målet MG Probud Gdynia, punkterna 27 och 28).

- 35 När det gäller målet i den nationella domstolen ska det preciseras att det framgår av artikel 2 i anslutningsakten att förordningens bestämmelser har varit tillämpliga i Ungern sedan Ungerns anslutning till unionen, det vill säga sedan den 1 maj 2004.
- 36 Vid den tidpunkten uppstod en skyldighet för ungerska domstolar att i enlighet med artikel 16.1 i förordningen erkänna samtliga beslut om att inleda ett insolvensförfarande som fattats av en domstol i en medlemsstat som har behörighet enligt artikel 3 i förordningen. Vidare innebär artikel 17.1 i förordningen att sedan den 1 maj 2004 ska ett beslut fattat av en domstol i en medlemsstat om att inleda ett insolvensförfarande utan ytterligare formaliteter i princip ha samma verkningar i Ungern som det har i inledningsstaten.
- 37 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att förordningen är tillämplig under sådana omständigheter som de som föreligger i målet vid den nationella domstolen eftersom förordningen är tillämplig på insolvensförfarandet i fråga (se punkterna 31 och 32 ovan) och eftersom de ungerska domstolarna således sedan den 1 maj 2004 har haft en skyldighet att erkänna ett sådant beslut om att inleda ett insolvensförfarande som det som de österrikiska domstolarna fattade.
- 38 Vidare innehåller artikel 4.1 i förordningen en regel som säger att tillämplig lag fastställs genom fastställandet av behörig domstol. Det anges nämligen i denna bestämmelse att när det gäller både huvudinsolvensförfarandet och sekundärförfarandet, eller det territoriella förfarandet, är det lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds (*lex concursus*) som är tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Eurofood IFSC, punkt 33, domen i det ovannämnda målet MG Probud Gdynia, punkt 25, och dom av den 15 december 2011 i mål C-191/10, Rastelli Davide e C, REU 2011, s. I-13209, punkt 16). I denna lag anges, enligt skäl 23 i förordningen, alla förutsättningar för att inleda, genomföra och slutföra ett insolvensförfarande.
- 39 För att skydda berättigade förväntningar och rättssäkerheten vid transaktioner i andra medlemsstater än den medlemsstat där insolvensförfarandet inleddes, har lagstiftaren i artiklarna 5–15 i förordningen infört ett antal undantag från nämnda regel om tillämplig lag. Undantagen avser vissa typer av rättsliga relationer som, enligt lydelsen i skäl 11 i förordningen, betraktas som särskilt viktiga.
- 40 Vad gäller sakrätter anges det i artikel 5.1 i förordningen att borgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd beträffande egendom som tillhör gäldenären och som vid den tidpunkt när ett insolvensförfarande inleds finns i en annan medlemsstat, inte påverkas av att ett insolvensförfarande inleds i en annan medlemsstat.
- 41 Innebörden av denna bestämmelse belyses av skälen 11 och 25 i förordningen. Där anges att det finns ett behov av en ”särreglering” i förhållande till regeln om inledningsstatens lag när det gäller sakrättsliga frågor eftersom dessa är mycket viktiga för kreditväsendet. Sålunda konstateras det i skäl 25 att grunderna, giltigheten och omfattningen av dessa sakrätter i allmänhet bör regleras enligt *lex situs* rättsordning (*lex rei sitae*) och inte bör beröras av att ett insolvensförfarande inleds.
- 42 Således ska artikel 5.1 i förordningen uppfattas som en bestämmelse som, i form av en särreglering i förhållande till regeln om inledningsstatens lag, tillåter att man på en borgenärs eller en tredje mans sakrättsliga skydd beträffande viss egendom tillhörande gäldenären tillämpar lagen i den medlemsstat där egendomen i fråga finns.
- 43 När det gäller målet vid den nationella domstolen kan det visserligen konstateras att gäldenärens egendom som omfattades av det sakrättsliga skyddet i fråga befann sig i Ungern vid tiden för inledandet av insolvensförfarandet i Österrike den 5 december 2003, det vill säga i en stat som vid den tidpunkten ännu inte var medlem av unionen.

- 44 Inte desto mindre ska förordningens bestämmelser anses vara tillämpliga i Ungern sedan Ungerns anslutning till unionen, det vill säga sedan den 1 maj 2004 (se punkterna 35 och 37 ovan). Följaktligen har de ungerska domstolarna sedan dess haft en skyldighet att erkänna det beslut om att inleda ett insolvensförfarande som de österrikiska domstolarna fattade.
- 45 För att se till att det system som upprättas genom förordningen förblir koherent och att insolvensförfarandet förblir effektivt ska artikel 5.1 i förordningen, mot denna bakgrund, tolkas så, att denna bestämmelse är tillämplig även på insolvensförfaranden som har inletts före Republikens Ungerns anslutning till unionen i ett fall där, såsom i målet vid den nationella domstolen, gäldenärens egendom som omfattades av det sakrättsliga skyddet i fråga befann sig i nämnda stat den 1 maj 2004, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma.
- 46 Mot denna bakgrund ska frågan besvaras enligt följande: Artikel 5.1 i förordningen ska tolkas så, att denna bestämmelse, under sådana omständigheter som de som föreligger i det nationella målet, är tillämplig även på insolvensförfaranden som har inletts före Republikens Ungerns anslutning till unionen i ett fall där gäldenärens egendom som omfattades av det sakrättsliga skyddet i fråga befann sig i nämnda stat den 1 maj 2004, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma.

Rättegångskostnader

- 47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 5.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden ska tolkas så, att denna bestämmelse, under sådana omständigheter som de som föreligger i det nationella målet, är tillämplig även på insolvensförfaranden som har inletts före Republikens Ungerns anslutning till Europeiska unionen i ett fall där gäldenärens egendom som omfattades av det sakrättsliga skyddet i fråga befann sig i nämnda stat den 1 maj 2004, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma.

Underskrifter